

10. Kolbotten

Detta är en kolbotten. Sådana kan man hitta på olika platser i omgivningen. På en kolbotten byggde man upp veden till cirkelrunda resmilor eller rektangulära liggmilor. På våren högg man veden och lät den torka. Först lade man ut en träbotten med luftkanaler och tändkanal. Sedan satte man ned en stolpe i mitten och reste veden runt den. När veden var på plats skulle milan "risas", vilket innebar att milan täcktes med fint granris. Därefter täcktes hela milan med ett jämnt, tätt lager med stybb, jord eller fin sand.

När milan skulle tändas satte man eld på ved som låg i ett tråg. Elden fördes sedan in till mitten av milan.

I början av 1900-talet kom en man, Viktor Adolfsson och hans familj, från Bäckebo till Skärgöl. Viktor A arbetade bl a som kolare. Milorna restes ofta långt borta från bebyggelsen. Detta innebar att kolaren under flera veckor levde och vaktade sin mila i ensamhet. Det var farligt för honom att somna till en längre stund för om milan tog eld kunde hela inkomsten gå upp i rök. När han satt där i mörkret och röken från milan var det lätt att se övernaturliga väsen som älvor, skogsfrun eller Råhankan.

Författaren Dan Andersson har skrivit många visor och berättelser som handlar om det hårda livet som kolare. "Jag väntar vid min mila medan timmarna skrida ..."